

Nádasdy Ádám
ÖNKÉNT ÉS DALOLVA

A félelemig nem merészkedett soha,
bár álmodott olyat, hogy nincs rajta ruha,
ez félelmetes volt, de szerencsére álom.
Kinézett messzire, túl az egész családon,
homályosan akarta, hogy érte jöjjenek,
hogy felnőtt legyen úgy, hogy maradjon gyerek,
jöjjön valaki kintről, föntről, messziről,
akinek ő majd önként és dalolva bedől,
és mindenből kilép. De közben ezer szállal
kötözte magát egybe a renddel, a családdal,
övvel jó szűkre húzta a mozgásterét,
a súlyos tartalmaknak csak a külsejét
akarta nézegetni, dörzsölni, rágni, fogni.
Rájött, hogy félni fél. És sírt. Meg tudta szokni.

VEGYEN FRISS FÖLDET

Voltak virágok, föld, és hangyák,
a mindennapos locsolási felelősség.
Voltak évszakok, mind kecsegtető,
hogy el kell majd végezni szép rendben
az évszaknak megfelelő munkálatokat.
Ültetni, locsolni, a hangyákat valahogy
kitessékelní abból a kicsi kertből.
De mindig visszajöttek. Nem voltam erős,
nem álltam soha a sarkamra, ahhoz
valami rendes sarkak kellenének. Úgyhogy
otthagytam az egészet: locsolja Isten, vegyen
friss földet, huzakodjon a hangyákkal ő,
ha már egyszer megteremtette őket.

CSODÁLKOZVA, TISZTELETTEL

Még most is én vagyok a legfiatalabb,
fölnézek csodálkozva, tisztelettel
az idősebbekre, akik talán nem is
idősebbek nálam, úgy hallgatom
a véleményüket, durcás elismeréssel,
hogy francba, megint igazuk lehet,
de én akkor se bölcsen haladok,
én akkor is az árokba megyek,
én túlhúzom a bankhiteletem,
én reklámújságot is olvasok,
de minden, minden cafat az enyém
a világból, amit kiharaptam, letéptem,
vagy amit fölszedtem a kövezetről.
Akit az arcomba sodort a szél.

